

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ORDET

FRIT

No. 12.

15. Februar.

1914.

Finale.

MEDE dette Numer gaar „Ordet frit“ ind. Ikke af ydre Næringsorger, men af indre: Redaktøren skal læse til Eksamen.

Elskværdige Læser, smukke Læserinde, for sidste Gang aabner De dets jomfruelige Sider, for sidste Gang løber Deres Blik hen over Linierne . . . for sidste Gang! Er det sørgeligt? Tro ikke det! Kassereren aander lettet op, Revisorernes Hverv er endt (de har haft det saa strengt), „Ekspeditionsinspektørens“ Hjerne skal ikke mere tynge med de Tusinder af Navne, han kan atter sove roligt om Natten. Og alle de jagende Bladmænd og Bladkøner skal ikke mere ælte Landet rundt i Sjap og Søle. De er glade!!! Bladet har redet dem som en ond Mare hele Vinteren, og de knurrede ofte mod Mesteren.

Og De selv, smukke Læserinde (jeg henvender mig her til Dem, thi De elsker det sentimentale)! Hvorfor være

bedrøvet? Har Bladet i det halve Aar gjort Dem til et nyt og bedre Menneske? Sikkert ikke. Eller et slettere da? Men i saa Fald burde De være glad over, at det døde saa snart. Dog, jeg tro'r ikke paa denne sidste Mulighed heller. De lader Dem ikke saadan paavirke, thi De er som Rosen paa Marken. Den ledes ikke og tvinges ikke, den lever af Luften, den vokser, som den vil, og staar en Dag yndefuld og dejlig med bristende Knopper.

Ikke sandt? — — —

Men dette Blad har været et Amfibium og har fristet Amfibiets Skæbne. Som Skoleblad betragtet er det blevet kaldt *en Fiasko*. Og sikkert er det: den gamle Sandhed har bekræftet sig paany, at det i en højere Dannelsesanstalt for fremadstræbende, intelligente unge Mennesker er en fysisk Umulighed at faa disse samme unge Mennesker til at skrive i et Blad. Sig til dem: I kommer paa Tryk, I kommer ud over den hele Verden — skriv blot! — Det hjælper ikke. „Intelligensen“

Stort Udvalg af Sportsartikler, Skøjter, Slæder, Kjælker. P. Nellemann.

Vejle billigste Køkkenudstyrs- og Lampeforretning.

har kun Sans for sine meget alvorlige „Studier“, for at slide sig frem til en pæn Eksamen. Hvilket jo er saare klogt af de unge Mennesker.

Som almindeligt Tidsskrift betragtet aabenbarer sig ogsaa Bladets Bastardnatur.

„Det er jo noget, som Børnene laver derhenne“, siger De, meget agtede ældre Medborgere og Borgerinder: „Det kan man da ikke tage alvorligt“.

Ak nej, en Flod af Tryksværte vælter hver Dag ned over Dem. Pæne Søndagsbøger i Pragtbind, forargelige heibergske „Paradesenge“, filosofiske Subskriptioner, Maskinteknik, faglig Viden og spæd Lyrik, fritænkernes Pjecer og Stridsskrifter mod Kirkens lunkne Mænd, en Lavine af pragtfulde illustrerede Tidsskrifter af 20-sidige københavnske Dagblade med Per Prydsk Vid paa femte Side og do. med grundtvigske Søndagsbetragtninger. Alt sammen maa det læses — og fordøjes. Og hvad maa De ikke med til af Foredrag: populært-videnskabelige, sproglige, Foredrag i „bibelsk“ Aand og i „moderne“ Aand, politiske, kirkelige, historiske — og Oplæsninger med Fællesspisning for Foreningens Medlemmer efter Oplæsningen. Jeg kunde blive ved. Men lad det være nok. De forstaar sikkert, at det lille, skikkelige „Ordet frit“ ikke har kunnet hævde sig i dette Ocean. Som et pænt og stille Barn kom det to Gange om Maaneden og bankede paa Deres Dør, og De tog det maaske for en fattig Dreng og stak ham en Tiøre. Saa lukkede De Døren. Men Tak for Tiøren.

Jeg er Barnets Fader. Nu døde det. Og det er mig, der her ved dets Baare holder denne Mindetale. Jeg føler Trang til at sige jer Tak, alle I, som stod mig bi med Raad og Daad i mit ofte svære Faderkald, alle I Tusinder der-

ude i den store Verden, som hjalp mig at bære Fremskridtets lysende Fakkelt, det frie, bevingede Ord, højt hævet over mit Hoved.

Jeg mindes Grundtvigs Ord:

*„Hvad Solskin er for det sorte Muld,
er sand Oplysning for Muldets Frænde“.*

og jeg bliver rørt. Tak I, som hjalp mig at bære den Oplysning frem!

Lad os glemme Barnets Svagheder og mulige Fejl. Det var saa skrøbeligt og saa lille, og nu er det død. Livet tramper hen over det i sin evige Vælde, og i Morgen er det hele glemt. Men lad os, alle som har Hjerte i Livet, i Dag for et Syns Skyld være alvorlige og stille. Stunden er højtidelig, der hviler Dysterhed over den. Hvor gaar du nu hen, du lille Blad, vi véd det ikke, vil du mon engang komme igen, og skal vi da kunne kende dig? Hvem skal da føde dig og hvem læse dig. Ak spørg os ikke, vi véd det ikke.

Intet véd vi, alt staar sin Tid, og saa er det ikke mere. Intet bliver uden Forgængeligheden.

Ja, Stunden er højtidelig, vi tro'r et Øjeblik at være vemodigt stemte. Og vi synger (frit efter Ewald) en sørgelig Vise:

*Hold, Taare, op at trille,
og du, vor Cithar, stille!
Nu bæres „ORDET FRIT“ bort
til Graven.*

Red.

Lykken.

Hvad er Lykken?
Sig er det Dyrger af Guld?
Er det Lykken, det at ha' Kisten fuld,
at kæmpe sig op fra Dybet
og herjefe grumt over Krybet?

Er det Lykken, at sidde der uden Stands
og stirre sig haade fra Vid og Sans
og udsende lærde Værker,
som ingen i Verden bemærker?

Er det Lykken at trone ved bredden Bord
med Dobbelthage og blide Ord
og udrede Livets Gaade
med et ydmygt „Alt af Naade“?

Er det Lykken at dorste i Ro og Mag
paa Cafeen og gore sin Nat til Dag,
sætte Sejl til den slingrende Skude
og gi' fa'en i Livet derude?

Er det Lykken at fly i en hastig Kehraus
den Mare, der sidder saa knugende tavs
og suger dit Hjertebloods Strømme
og doder de unge Dromme?

Er det Lykken at kæmpe en graadløs Strid
— den faar dog vel Ende, den lange Tid —
og naar Kræfterne ikke vil mere
med en rolig Mine frepere?

Er det Lykken? — — —

G. K.

„Adam Homo“.

En kritisk Studie.

(Sluttet.)

Det er da ikke saa underligt, at
»Adam Homo« blev et Digt. En anden
Grund hertil kan det ogsaa have væ-
vet, at man under Digtets Form kan
indflette lyriske Udbrud, Betragtninger
og Domme over det nylig fortalte, di-
rekte Henvendelser til Læseren og Læ-
serinden, som i Prosa vilde have fore-
kommet dilettantisk og komisk:

„Vaaren er kommen! Atter jeg paany
har Foraarsfuglen hørt, den muntre Lærke; . . .“

„Og hvi forlegen? hører Folk jeg sige,
der vender sig til Autor om et Svar . . .“

„Min Læser, du som kommen er til Ende
med syvende, skjøndt ej med sidste Sang! . . .“

„Og her et Ord til dig, min Læserinde . . .“

»Adam Homo vilde sikkert, skrevet
i Prosa og anlagt paa samme Maade,
have virket udflydende og vaklende,
næsten med et Anstrøg af Dumhed,
af Naivetet, som saa godt som havde
ødelagt Virkningen af denne dybt kloge
og erfarne Bog. I Versformen virker
alt det, som saaledes vilde have skæn-
det Værket, netop udfyldende og hen-
sigtsmæssigt, givende hele Skildringen
en vis vægtig Bredde, en drøj Fylde —
hvilket netop er, hvad Digteren tilsigter.

Kritikerne og det læsende Publikum
tog ret køligt og uforstaaende paa
denne I. Del. »Man var ikke vant til
en saa kraftig Føde fra Digterens
Haand«, lyder den vel almindeligt an-
tagne Forklaring. Dette har selvfølge-
lig nok været medvirkende, men Ho-
vedgrunden tro'r jeg nok maa søges
deri, at man i Grunden ikke vidste,
hvor Digteren vilde hen. „Skal Helten
ende som lykkelig Landsbypræst eller
kastes ud i et stormfuldt Liv?“ spurgte
Intelligensens Hovedmand i Danmark
paa den Tid, J. L. Heiberg.

Maaske har Paludan Müller heller
ikke selv vidst, hvordan han vilde
slutte Digtet, om velvillig borgerligt el-
ler satiriserende. „Helten“, der ifølge
Paludan Müllers eget Tilsnit er »den
dannede Mand« fra Overklassen, er
fremstillet som et Menneske, der vel
har sine Fejl, men *en fin* dog har en
god Grund i sig og nok vil vinde frem
tilsidst til den lykkelige Plads i Livet,
som han bærer Spirerne i sig til at
kunne opnaa, denne lykkelige Plads,
der bestaar i en Forening af ydre og
indre Harmoni, af Gerning saa vel
som Ord, af ægte Kristendom og ægte
Anger, naar han som Synder har fej-

ORDET FRIT

Aktionærer

kan fra Lørdag d. 21. ds. melde sig hos *Kassereren, Caspar Andersen, Dæmningen 40*. De vil da mod Erlæggelse af deres Aktier eller Indsendelse af samme med Navns Paategning og vedlagte Postpenge til Forsendelsen faa udbetalt deres indskudte Beløb samt deres respektive Andel i Overskuddet.

Alle 12 udkomne Nr. af Bladet kan faas for **35 Øre**, saa langt Oplaget rækker.

let, men saa ogsaa ægte Mandsstolthed, fordi han føler, at han udretter noget (en Stolthed, som er fuldt ud berettiget og i de unge Aar og i Manddomsalderen til uvurderlig Nytte; hellere Overvurdering end det modsatte), kort sagt det, som kan kaldes „at være“ i Stedet for „ikke være“. „*Alma Stjerne*“ dukker op over hans Vej og fortrænger (eller synes at fortrænge) alle de slette Kvinder, som har lokket ham før. *Hun* maa lede ham, snart vil hun være hans Hustru, og i den hyggelige Præstegaard med Køerne og Længerne og den store, skyggefulde Have skal Livet glide hen for dem som en lykkelig Drøm.

„Der til et godt Eksempel skal jeg stande, at Menigheden følge kan mit Spor, mens i min Alma frem et Mønster stiger for Byens Koner og for Egnens Piger . . .“

Ikke saa underligt, at denne stræbsomme unge Mand, hvis Fejltrin kun skyldes Ungdomsubesindighed (»Den Hingst er ikke god, som ikke i Føldagene har slaaet et Slag i Vesterlide«), glad maa udbryde: »Min Læretid for endt jeg maa erkende; — hvis jeg en

Bog var, maatte her jeg ende.« At Pigen, han har forført, den lille Lotte, idet samme stryger ham forbi med en fræk Opfordring til ham om at søge »den Plads, som før han ejede«, kaster en mørk Skygge ind over Homos Liv og peger tillige mørkt og truende fremover. *Det* lader os ane, at der dog er langt til Enden, og at vi kan vente os det værste af en mulig Fortsættelse af denne Levnedstegning.

I nogle Aar lod Paludan Müller nu Værket hvile. Fra 1846 tog han atter fat paa det og udformede det videre fremover, og i de følgende tre—fire Aar er han fuldt optaget med Fortsættelsen. I December 1849 forelaa da det samlede Værk, alle de tre Dele, for den læsende Verden. Det var midt under Trearskrigen, og det Røre, Digtet vakte, er det bedste Bevis paa dets Særegenhed, dets Revolution inden for dansk Litteratur og dansk Tænkemaade i det hele taget.

I I. Del havde Digteren strøet Træk ind fra sit eget Ungdomsliv, det udskøjende Leben i København, Selvmordstankerne, Sygdommen, den salige Opvaagnen til nyt Liv og Mødet med Kærligheden i en ren og god Kvindes Skikkelse — alt sammen var det Børn af Virkeligheden, alt sammen var det *oplevet*.

Men i II. Del er Ligheden mellem Digteren og »Helten« ophørt.

I de forløbne otte Aar er Paludan Müller blevet ældre, mere erfaren, mere overlegen paa en vis Maade, idet han har faaet et stedse klarere Overblik over Verden. Han har dannet sig sin Livsanskuelse og staar nu som den fuldt færdige filosofiske Aand, der med et bittert Smil sér paa Jordens Store og Mægtige, sér, hvordan de gaar paa Akkord med Kærligheden, med Idea-

lerne, med Vor Herre selv. *Adam-Homo: Menneskemennesket*, der før fremtraadte for os med sine Fejl og sine Dyder, vel letsindig, vel sanselig, men dog inderst inde sund, har nu »taget sit Parti«, har gjort op med alt det, der virker hæmmende paa materiel Fremgang i Livet: det høje, ædle Maal, den høje ideale Stræben midt i Fornedrelsen, Æren, der skyr al Korruption og kun ledes af Samvittighedens Bud o. s. v., med alt dette er det, at han gør op, han vrager og vælger og har tilsidt fundet sig en bekvem lille Livsånskuelse, der kan gøre ham »lykkelig« — han er gaaet paa Akkord.

Og saa spirer da Lykkens Roser paa hans Vej. Han lærer at nyde og at byde. Han er ret *en Mand*. En fin Mand. Med sin Baronesse Mille har han betraadt Rangstigen eftertragtede Trin. Og jo højere hans Manddoms Sol stiger, jo mere æres han og betitles, jo flere Ordener tynger han Bryst. — Og han mærker ikke, at han synker mere og mere bort fra det høje Maal. Kaldet hans ædlere Følelser en Gang imellem paa ham, da dysser han dem snart til Ro igen. *Ideen* lader han »gaa til Teatret« — her kan denne Stakkel leve sit Skinliv i Rampelyset mellem de malede Kulisser.

(Og dog — han er aldrig *rigtig* glad. Der er stadig noget i hans Indre, som gør, at hans Glæder forstyrres, og at han aldrig kan føle sig tilfreds. Hans Religiositet, hans Godgørenhed — alt formaar det intet over for den lønlige Stemme derinde. Men han *vil* ikke høre dem og jager fra Nydelse til Nydelse, stadigsnakkende, stadigagiterende, for at overdøve og tro sig lykkelig.

Altsaa, jo større blandt Menneskene, des mindre i Sjælens Verden, over for »Gud«. „*Verden*“ og „*Gud*“, det haand-

gribelige Kødets Samfund og den oversanselige Sjæleverden, stilles overfor hinanden, og det vises, hvorledes de Love, der leder dem, er forskellige, og den Maalestok, hvorefter der dømmes. *Fremgang i den ene — Tilbagegang i den anden; dette er Digtets strenge og ubrydelige Moral.*

Men ved Fremgang i dette Kødets Samfund kan Digteren kun tænke paa Fremgang i det, som Kødets er, i det, »som Møl og Rust kan fortære«. Den virkelige »Fremgang i Livet« er noget andet, den er med Ruskins Ord dette, at »vort Hjerte bliver blødere, vort Blod varmere, vor Forstand klarere og vor Aand fuld af Liv og Fred.« Det er den harmoniske Fremgang i saavel Aandens som Kødes Verden. Men »Adam Homo« gør kun Fremgang i Livsløgnen og Livsgøglet. Om han gælder det, (atter Ruskin), at »han dør lidt efter lidt; hans Blod bliver med hver Dag koldere, hans Kød stivner, hans Hjerte slaar tilsidt kun som med rustne Jernklapper. Livet sniger sig umærkeligt fra ham og synker hen i Universet; men Dag for Dag klædes han i mere straalende Dragter, køres han ud i prægtige Vogne, faar han flere Ordener paa sit Bryst. Menneskene kaster sig i Støvet for ham, samler sig i Klynger og hvisker om den store Mand; de bygger Paladser for ham, sætter ham i Højsædet og fester for ham den hele Nat; hans Sjæl døser i hans Krop, men dog mærker den alt, hvad der foregaar, Festklædningen ligger tung over Skuldrene, og den gyldne Krone har skaaret en Fure rundt om Panden — alt dette mærker Sjælen, men heller ikke mere.«

„*Adam Homo*“ er „*Aladdin paa Vranggen*“, som sagt: en Revolution i dansk Aandsliv og dansk Tankesæt, der i mange Maader staar i Forbindelse med

S. Kierkegaards samtidige. I dette Digt er det »Tingenes Realitet,« der rykker os ind paa Livet. En eminent Mistro til alle jordiske Værdier slaar os i Møde og griber os som en Smitte. Digteren har sejret. Han har vist os et Billede. Det var holdt i mørke Farver, men hvert Penselstrøg var levende. Nu vender han sig bort fra det og til et andet: hans religiøse Verdensbillede. *Det* vil han have os til at tro paa, til det vil han drage os hen. — Mon det lykkes for ham?

— — —

Men hvor dybt end Manden er sunken, saa kan dog *Kvinden* rejse ham.

Dette er Digtets anden Moral. D. v. s., de fleste Kvinder vil ikke kunne det — de er nemlig efter Digterens Mening lige saa urene, lige saa raadne som den Mand, de skulde hjælpe. Men blandt Tusinder kan der findes een, som er bedre og renere end de andre, en stor og skøn *Stjerne* paa Nathimlen. Alma Stjerne er det, som til Slut redder Adam fra den evige Fortabelse ved sit Lød i Vægtskaalen, hun er den Helgeninde, som har udført saa mange gode Gerninger, at hun nu, i Evigheden, kan give bort til andre. Det er den samme Tanke, som Ibsen har udtrykt i „*Per Gynt*“ med sin *Solveig*. Men der er den Forskel paa Per og Adam, at den første *ikke* gaar til Helvede, men blot skal »støbes om«; han har ingen »onde Gerninger« begaaet, „*thi der skal Kraft og Vilje til en Synd*“; dette har han ikke haft, og *derfor* skal han ogsaa blot »gaa over i Massen« som Knappestøbereren siger det i sidste Akt; — han har blot ikke opfyldt sin Bestemmelse som Menneske, og *det* skal være hans Straf, at han, simpelthen, skal kasseres — glide ud i det store Hele, hans »Jeg«, hans Væren som afsondret Individ, opløses og forsvinde. Dette siger Palu-

dan Müller ikke om sin Adam, skønt denne og Per ellers ligner hinanden saa meget. Der er her en Forskel i Tankegangen. Det Helvede, J. L. Heiberg har i sin „*Sjæl efter Døden*“, er heller ikke det, som Paludan Müller tænker sig. Heibergs Helvede er »Trivialitetens Helvede«, hvor »det fede, flegmatiske Liv paa Jord«, skal fortsættes ud i Evigheden af disse Masser af Sjæle, der netop kun er »Sjæle«, ikke »Aander«, men formløse, som Sjæle maa tænkes at være. Deres Fejl var det, at de kun troede paa *det Reale* »og fik ej det mindste Glimt at se — af den magre Benrad, man kalder Idé«, — den samme Fejl, som var Adam Homos.

Alt-aa, i »Per Gynt« forsviøder Helvede, og i »En Sjæl efter Døden« er det Satire. Kun Paludan Müllers Helvede er »ægte«, det mystiske Evighedernes Pinested. Men dog mener Paludan Müller det sikkert ikke saa slemt. Den endelige Tilintægørelse af »alt det vrangt og skakke«, saa kun Gud og, hvad Guds er, bliver tilbage i Verdensaltet er ham sikkert nok. Digtet „*Nattevagt*“ kunde tyde derpaa. Her staar den trætte Vandrer i Aftenstunden og taler med sin Gud:

„— — — Og i vor Aand sig sænker
den store Faderaand,
som løser alle Lænker
og bryder alle Baand;
og naar de sidste falde
da føle vi med eet,
*at Gud er alt i alle
og alle kun er eet.*“

Paludan Müller—Filosoffen, Menneskekenderen — siger disse Ord Ved sit Livs Endepunkt giver han sig glad hen i sin Tro i denne Bøn. Han *tro'r* paa noget hinsidigt, paa en styrende Faderhaand, en evig Gud, som er fuld af Mildhed, og i hvem alt tilsidst munder ud. Alt, hvad han har

stridt og levet, al hans bitre Smerte over Menneskene, al hans skaanselsløse Satire, gik kun ud paa dette ene, at kunne naa op i denne ophøjede Fred. Al hans Aandsadel, al hans Sjælsstorhed pegte hen imod den, og naar han dukkede ned i Menneskevrirmlen, ned i al Uføret, var det kun for at kunne stige des skønnere. I Digtet »Nattevagt« er der Hvile og Fred efter Striden. alt jordisk Begær er slukket. »Fra sin tyngende Byrde løsreven — af sin Længsel paa Vinger ført frem« iler Sjælen op mod sin Himmel.

Det var for Paludan Müller det store, det, som det sluttelig kom an paa, glad at kunne dø, glad som et Barn og uden Frygt at kunne vente det, som kommer, at kunne drage ind i det ubekendte Land.

Uden Frygt, ja. — Thi han var ikke selv en *Adam Homo*.

Gunnar Koed.

Af Folkedybets Skatte.

En Perle opsamlet paa alfar Vej
 efter *det Evald Tang-Kristensenske System*.

En gammel Kone lagde hver Aften sine ti Kabaler. En Aften, som hun var ved den tiende, døde hun. Der, hvor hun kom hen, stod et Bord med to Lysestager og et Spil Kort. „Dette er Himplens Forgemak,“ tænkte hun, satte sig ned og lagde en Kabale for at faa Tiden til at gaa. Den ene blev til mange, og det forunderlige skete, at de alle gik op. Til sidst blev hun ked af sin Morskab og ringede. En Mand med langt, hvidt Skæg viste sig for hende.

„Hvem er du?“ spurgte hun.

„Jeger Sct. Peder, til Tjeneste“, sagde Manden.

„Hvor længe har jeg nu siddet her?“

„Det er 10,000 Aar siden, du gik forbi mig ind ad Porten.“

Konen lo og sagde: „Ja, synes jeg ikke nok, jeg har siddet her en Evighed. I har det ikke morsomt i Himmerig, min gode Mand.“

Da sagde Sct. Peder:

„Dette er ikke Himmerig, min gode Kone. Det er Helvede. Maaske hun nu er træt af sine Kort, thi Kort er Djævelens og Syndens Værk. I saa Fald kan hun følge med op og hilse paa Vor Herre.“

— *sae han.*

Juvelér.
 Telefon 374.

G. GULDBRANDSEN,

Guldmed.
 Telefon 374.

KIRKEGADE 2.

GRUNDLAGT 1854.

Største Udvalg i Guld, Sølv og Electroplet.

Chocolade,

∞ Cigarer & Cigaretter ∞

Største Udvalg.

P. Spangs Eftg.

A. Beecken, Telefon 716.
 Kirkegade 2.

Elegant Udvalg i Parfumerier Toiletartikler. Lædervarer.

Alt til laveste Priser.

Nye Rygsække

er hjemkommen i
„DET RØDE HUS“

Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Vejlborg. Største og eleganteste Teater
 for levende Billeder.

Køb Deres **CYKLER**
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
 NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle.

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter laas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

 Carl Berg & Søn,
 Urmager og Optiker.
 Største Lager af alt til Optik henhørende.

Herved anbefaler vi vore
Chokolader, Stænger og Konfekter
 Altid frisklavet.
 Søstrene Eeg, Nørrebrog. 10.

..... **Skolebøger.** .....
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 ..... **Skolemateriel.** .....

M Knudsens
 Uldvareforretning.
 Nørregade 5. Telefon 167.
 Underbeklædning.

Fotografisk Specialhandel, Vejle
 Jernbanep. **S. Jensen-Uhrbæk**, Telf. 858.

Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for Amatører udføres. Reparationsværksted for alle Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.

Husk Bladets
Annoncerende!

Undervisning i Violin og Bratch.
Elna Pearson,
 Nørrebrogade 29.

J. Jensen-Bangs Telf. 323.
Skolestøvler anbefales.

Originale Junghans
Kvalitets Vækkeure
JOHS. JASPER.

Ib Møller, Kundstrejleri og Paraplyforretning
 Nørregade. ☐ Telefon 35.
Paraplyer, Piber, Stokke
Lædervarer anbefales.

Køb Deres Blomster og Kranse hos
Jørgensen og Egly.
 Højeste Udmærkelse København 1912.
Torvegade 24. Telf. 825.

Flipper, Slips
 Hatte.
 Altid det nyeste hos **Joost.**